

Romancegenren i Danmark i dag

Romancegenren er stadig mere efterspurgt, og Flamingo, der er et selvstændigt imprint under Gyldendal, har specialiseret sig i at udgive den. Vi har talt med redaktionschef Helle Vibeke Lysdal om, hvad den særlige appel ved romancegenren er, og hvorfor den i stigende grad er blevet populær de seneste år.

Interview mellem Simona Zetterberg-Nielsen og Helle Vibeke Lysdal, 26. oktober 2023

Er romancegenren generelt vundet mere frem de seneste år, og hvordan forholder det sig specifikt i Danmark?

Romance har altid været en gigantisk genre globalt set, men i Danmark er det især i de senere år, hvor antallet af titler, udgivere og medieomtale af selve genren er steget. Hos Flamingo er vi fx gået fra at være en enkeltmands(kvinde!)redaktion i 2016 til i dag at være fire medarbejdere, der udgiver over 50 titler hvert år. En af de store forskelle på fx det amerikanske og det danske marked er, udover størrelsen, at printsalget af romancebøger i USA altid har været stort og i de seneste år er steget, hvor det i Danmark snarere er en primært digital genre.

Hvad gør et litterært værk til en romance, og hvilke læserforventninger er der til genren?

Der skal være en central kærlighedshistorie og en lykkelig og optimistisk slutning for, at man kan kalde et litterært værk for en romance. Indenfor det felt kan vi bevæge os ud i et utal af plots, stilarter og undergenrer, fx historisk romance, romantasy, erotisk romance, sportsromance etc.

Hvad er den særlige appel ved romancegenren, og hvad er potentialet ved romance som fiktionsgenre?

En meningsfuld kærlighedsrelation er noget, de fleste drømmer om, og romance er nok den genre, der mest specifikt beskæftiger sig med netop kærlighed og relatio-

ner. Men det bliver ikke foregøjet, at det er nemt eller enkelt eller uden konflikt – for så vil det være en gabende kedelig romance! – og selvom slutningen, HEA (*Happy ever after*) eller HFN (*Happy for now*), allerede er givet, er der jo noget almenmenneskeligt spændende i, hvordan man når derhen. Romance er også i sin essens en grundlæggende optimistisk genre – en slags litterær lykkepille, om man vil – hvor man kan være sikker på, at det hele ender godt.

For mange hænger romancelæsning og eskapisme uløseligt sammen, og det meste romancelitteratur (men ikke alt) er skrevet i et lettilgængeligt sprog med masser af humor og dialoger. Genkendeligheden i de klassiske troper og dét, at man ved, hvordan det ender, gør, at man mentalt kan læne sig tilbage og nyde historien. Det betyder ikke, at de ikke også kan handle om karakterer, der skal forholde sig til traumer eller tage svære beslutninger, men der skal være en optimistisk slutning. At bøger kan sprede håb og optimisme er jo grundlæggende en værdifuld egenskab og måske især i øjeblikket i en verden, der er præget af konflikter og opbrud.

Er der en særlig læserdemografi knyttet til romancen, og hvordan rammer I den?

Læserne er primært kvinder, men der er selvfølgelig også mænd, der læser, og selvom man ofte har sagt, at den klassiske romancelæser er mellem 25 og 45, er vi varsomme med at tænke i køn og alder, men tænker hellere i at kommunikere ud til læsere. Fx tænker vi, at en bog vil være noget for de læsere, der tidligere har læst noget i samme undergenre, eller at forfattere, der i tema og skrivestil minder om hinanden, vil appellere til de samme læsere.

Er der et særligt kønsperspektiv forbundet med romancen?

Romance har traditionelt været en genre skrevet af kvinder og for kvinder i en verden, hvor kvinder ikke altid har haft store handlemuligheder. Man skal jo ikke glemme, at jagten på en mand og et giftermål, *the marriage plot*, som jo mere eller mindre er et omdrejningspunkt i alle Jane Austens romaner, jo dengang var et spørgsmål om at skabe sig et økonomisk sikkerhedsnet og livsgrundlag, selvom det måske kan synes reaktionært for læsere i dag. I nyere romancer står jagten på kærlighed meget sjældent alene, men er en del af det liv og de udfordringer, som karaktererne skal navigere i.

I de senere år er der dukket et nyt aspekt ved kønspektivet op, da der er kommet flere og flere romances, hvor karaktererne er LGBTQIA+, så der er masser af bøger, man potentielt vil kunne spejle sig i som ung homoseksuel, der måske lige har fundet ud af, at man er til kvinder, på en måde der ikke var for 20 år siden.

Hvordan redigerer man en romance?

Der, hvor en romance typisk skiller sig ud, er, ved at der på trods af forskel i sproglig stil, karakterer og stemning typisk er nogle særlige troper, man ofte vender tilbage til, ikke ulig den måde man kan sige, at plot indenfor litteratur bredere set passer ind i de klassiske genrer som tragedie, komedie, dannelsesroman etc. Indenfor romancegenren er det typisk troper som *enemies to lovers*, *second chance romance*, *friends to lovers*, *fake relationship* og *forced proximity*, som vi ser, går igen, men jo altså i mange, mange forskellige former. Det de gør, er, at de fra starten skaber frik-

tion mellem karaktererne og konflikt i forholdet. Hvis man sætter sig til at skrive en romance, er det vigtigt at forstå, at det handler om følelser, så hvis man gerne vil lade alting blive sagt mellem linjerne, kan det være svært at skrive en overbevisende romance. Når jeg redigerer en dansk romance, plejer jeg at tænke i, at der skal være flere plot, der kører sideløbende og fletter sig ind i hinanden: det ydre plot, som handler om det, karaktererne foretager sig, de to karakteres indre udvikling og så kærlighedsplottet, som netop ikke skal være lige ud ad landevejen. Der skal være masser af bump på vejen, friktion og konflikt. Konflikt er virkelig vigtigt i en romance, og det skal ikke være af den slags, der bare kan løses ved et snuptag ved, at karaktererne bare taler sammen. Der skal være noget på spil.

Er der en særlig type romance, Flamingo satser på, og kan du sige noget mere om fordelene ved at have et særligt romance-imprint under Gyldendal?

Hos Flamingo prøver vi at favne alle og forhåbentligt at have noget, alle romanlæsere kan blive fanget af og kan spejle sig i. At være en del af et stort hus som Gyldendal betyder, at vi har nogle muligheder, rammer og en pondus, som et mindre forlag ikke har. Fordelen ved at være specialiseret i én bestemt genre – som jo samtidig er en kæmpe genre med masser af undergenrer – er selvfølgelig, at vi som redaktion kollektivt har rigtig mange læste bøger bag os. Det betyder, at vi hurtigt kan se, hvad der fungerer og ikke fungerer, og hvad der kvalitetsmæssigt hæver sig op over den kæmpe mængde af romancebøger, der bliver udgivet hver måned. Det gør også, at vi kan være skarpe i vores vinkling til målgruppen, når det kommer til kommunikation og marketing.

Det vi ser, fylder lige nu, er romantasy, dvs. en blanding af romance og fantasy, og Flamingo har også en serie på vej senere på året, som jeg håber og tror, at læserne vil tage til sig.

Jeg tror, at romance vil fortsætte med at være en mangfoldig genre, som alle vil kunne spejle sig i, både i forhold til karakterer, plot og tema. Jeg håber og tror også, at der vil være flere og flere danske forfattere, som kommer til at elske genren og skrive i den, så danske læsere bliver beriget med dansk romance, der er rodfæstet i dansk kultur. Og så håber jeg, at vi vil se en opblomstring af læserfællesskaber, og måske også en romancemesse, ligesom der findes en stor krimimesse, hvor krimilæsere kan mødes.